

sig med os selv, med vor egen, vor personlige Skyld som Dansk.

Har vi mon beskæftiget os meget med at tænke paa Islændernes Liv, herhjemme i vort hyggelige, venlige Danmark? Af hvad Grund finder vi det egentlig saa selvfølgeligt, at man bliver os tro og hengivne deroppe? Man er det endnu, ganske vist, fordi Troskab og Hengivenhed fremdeles er islandske Dyder. Men sent eller tidligt vil det rygtes ogsaa derop, at Troskab og Hengivenhed i gammel Forstand har mistet sin Kurs i Kulturlandene, og man vil beredes til at følge Exemplet. Til da at føde ny Hengivenhed i Tidens Aand for Danmark, behøves der Kjærlighedstegn fra Danmark, saadanne Tegn, der kommer fra Hjærtet og gaar til Hjærtet.

Vi Danske, som synes saa godt om selv at have det Bløde, det Lune, det Behagelige, vilde vi ikke kalde det et kummerligt Liv at leve, som der leves paa Island? Naar vi skal være oprigtige — Størsteparten af os har end ikke noget at indvende derimod, at Skæbnen har givet os den bedre Part og vore Venner deroppe den ringere. Vi forstaar os ellers nok paa at knurre mod Skæbnen, men her applauderer vi.

Ja, vi er tankeløse og forvante, vi Byfolk ialfald i Danmark. Det er godt muligt, at det er os, der vilde vinde ved at komme i Islændernes Sted og lære af dem at blive nøjsomme og haardføre — ikke dem, der vil vinde ved at lære Fordringsfuldhed og Saarbarhed af os. Det er muligt — men, som Forholdet er, har vi kun en Udvej aaben: vi maa oprette vor nationale Forsømmelighed, udbyde af det, som vi har, til vore fattigere islandske Venner.

Hvornaar har vi egentlig ladet vore Tanker dvæle ved Island og Islænderne? Naar store Ulykker har raset deroppe og manet os, har vi maaske lukket op for vor Pung og vist os som barmhjærtige Mennesker. Men Barmhjærtighed er for lidt — altfor lidt mellem Brødre. Det er en Oase blot i Tankeløshedens Ørken, — man ser blot saa meget bedre derfra, hvor umaadelig Ørkenens Tristhed og Fattigdom er. Vi er endnu kun saare tungnemme af Sind. Vi behøver Medlidenhedens Rørelse for at kunne give bort af det, som vi svælger i. Vi trykkes ikke af vor Overflod som af en Skyld, vi sidder inde med overfor Samfundet.

Rigtignok er Island for nylig bleven saa glædelig betænkt af os Danske med et Spedalskhedsasyl. Mon dog ikke den Glædelighed har lidt bedsk en Smag i mange Islænderes Mund? De Spedalske selv — ja, for dem er der altsaa nu sørget, de er herefter betænkte med Lægernes Interesse og